

— Добре! — рече Юрука, обърна несръчно
мутеното животно и препусна към града...

*

Въ тѣсниятъ и дълъгъ салонъ бѣше душно.
Меришеше на потъ и запарени крака. Отвреме на
време нѣкой подвикваше тихичко:

— Михале! Бутни и горното крило . . . Ха
така!

— Ууухъ, Пене! . . . Дръпни се малко на-
задъ!

— Не се блъскайте, момчета!

— Пусни ме да излѣза . . . Охъ, ще пукна
отъ жегата . . .

— Шшшшт!

На първитѣ редици седѣха нѣколко отъ сел-
скитѣ чорбаджии. Отзадъ, въ дѣсно, бѣха стру-
яни хората на Жанката. Между тѣхъ личаха
Желѣзко и Стефанъ, зачервени и двамата, запо-
тени. Тѣ събраха около педесетъ души и бѣха
съ намерение да разтурятъ събранието. Но като
ги притиснаха въ жгѣла на салона, млъкнаха и
не смѣха да се погледнатъ въ очитѣ

На сцената, заобиколенъ отъ членоветѣ на
комитета, Вълко говорѣше за тежкото положение
на селото. Дългове къмъ държавата, дългове
къмъ земледѣлската банка, дългове къмъ пютю-
невата кооперация, дългове къмъ кредитната ко-
операция, дългове къмъ частни лица. . . Дългове,
дългове, дългове . . . После идѣше пресмѣтането
на прихода и разхода.

Мнозина подказваха, напомняха, допълняха,
но това бѣше говорено еднажъ и всички очак-
ваха съ нетърпение да чуятъ за наемитѣ въ
Ялънъ кория. Наистина, тѣ всѣки день говорѣха
съ Вълка по този въпросъ, но сега съ особено